

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 38792/08

Elif YÜCE / Türkiye

Başkan,

Egidijus Kūris,

Hâkimler,

Ivana Jelić,

Darian Pavli,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla, 11 Şubat 2020 tarihinde Komite olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 31 Temmuz 2008 tarihinde sunulan, yukarıda belirtilen başvuruyu, davalı Hükümet tarafından sunulan görüşleri ve başvuran tarafından cevap olarak sunulan görüşleri dikkate alarak gerçekleştirdiği kapalı oturumdaki müzakereler sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAY VE OLGULAR

1. Başvuran Elif Yüce, Türk vatandaşı olup, 1933 doğumludur ve Malatya'da ikamet etmektedir. Başvuran, Mahkeme önünde, Malatya Barosuna bağlı Avukat Y. Sürücü tarafından temsil edilmiştir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Türk Hükümeti (“Hükümet”) ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

2. Davanın kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir.

3. Dava, Kale köyünde (Baskil/Elazığ) 434 nolu parsel üzerinde bulunan bir taşınmazla ilgilidir. Bu parsel, on bir taşınmazdan oluşmaktadır. Bu mülklerin her biri, kadastro planı üzerinde A, B, C, D, E, F, G, H, I, J ve K harfleriyle belirtilmektedir.

4. Bazı kişiler (başvuran ve murisi (*de cujus*) hariç olmak üzere), 4 Mart 1972 tarihinde, 434 ve 435 nolu parsellerde bulunan taşınmazların kendileri adına tescil edilmesine ve kadastro sonuçlarının iptal edilmesine yönelik dava açmışlardır.

5. Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü, 13 Ocak 1987 tarihli bir belgeyle, 434 ve 435 nolu parsellerin [Karakaya baraj gölü (“Karakaya gölü”) nedeniyle] su altında kaldığını belirtmiştir.

6. Kadastro Mahkemesi, mahallinde keşif yapılmasına karar vermesinin ardından, 28 Ocak 1987 tarihinde, söz konusu parsellerin Karakaya gölü nedeniyle su altında kaldığı gerekçesiyle başvuruyu reddetmiştir.

7. 31 Temmuz 1987 tarihinde 434 nolu parselde bulunan taşınmazların mülkiyetinin tespiti için başvuranın da aralarında bulunduğu bir çok kişi Baskil Asliye Hukuk Mahkemesinde dava açmıştır. Dava devam ederken, 16 Nisan 2003 tarihli duruşmaya davacılarından hiçbiri gelmemiştir. Bu nedenle yerel mahkeme, dava yenileninceye kadar dosyayı işlemden kaldırmıştır. İşlemden kaldırma tarihinden itibaren 3 ay içinde, davacılar davayı yenilemediğinden, yerel mahkeme 16 Temmuz 2003 tarihinde davanın açılmamış sayılmasına karar vermiştir.

8. Başvuran, 6 Kasım 2006 tarihinde, Baskil Asliye Hukuk Mahkemesinde dava açmıştır. Dava, 434 nolu parsel üzerinde bulunan bir taşınmazın mülkiyet ve zilyetliğin tespiti ile taşınmazın tesciline ilişkindir. Başvuran, başvurusu çerçevesinde, 1937 tarihli ve kadastro planı üzerinde J harfiyle belirtilen 13.400 m²'lik bir taşınmazla ilgili olan, murisi (*de cujus*) Hasan Özbilge adına bir vergi kaydının bulunduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, murisinin (*de cujus*) bu taşınmazın Karakaya gölü nedeniyle su altında kalmasından önce kırk yıldan fazla bir süre boyunca nizasız ve kazasız taşınmazın zilyeti olduğunu ettiğini eklemiştir.

9. Hâkim, 10 Mayıs 2007 tarihinde, mahallinde keşif yapılmasına karar vermiştir. Hâkim, mahallinde, tanıkları, yerel bilirkişileri ve teknik bilirkişileri dinlemiştir. Bilirkişiler ardından, raporlarını söz konusu mahkemeye sunmuşlardır.

10. Baskil Asliye Hukuk Mahkemesi, 12 Eylül 2007 tarihinde, başvuranın talebini reddetmiştir. Söz konusu mahkeme, ilgili taşınmazın Karakaya gölü nedeniyle su altında kaldığını ve yalnızca yasal koşulların yerine getirilmesi halinde bu türden bir taşınmazın sahibi olunmasının mümkün olduğunu kaydetmiştir. Asliye Hukuk Mahkemesi, başvuranın ve murisinin (*de cujus*) söz konusu mülkü, su altında kalmasından önce kullandıklarının kanıtlanmadığı kanısına varmıştır. Asliye Hukuk Mahkemesi, ilgililere söz konusu taşınmazın sahibi olma imkânı verebilecek zilyetliği kanıtlamak için, özellikle söz konusu mülkün su altında kalmasından önce toplanan delillerin dikkate alınması gerektiğini eklemiştir. Aynı mahkemeye göre, taşınmazın Karakaya gölü nedeniyle su altında kalmasının ardından toplanan deliller, kazandırıcı zaman aşımı koşullarının oluştuğu sonucuna varmak için tek başına yeterli değildi. Asliye Hukuk Mahkemesi, mülkiyetin kazanılmasını sağlayan zilyetliğin toplanan deliller ile ispatlanamadığı kanısına varmıştır.

11. Başvuran, 9 Kasım 2007 tarihinde, bu karara karşı temyiz başvurusunda bulunmuştur.

12. Yargıtay, 11 Şubat 2008 tarihinde, delil unsurlarının davanın esasına bakan ilk derece mahkemesi tarafından doğru bir şekilde değerlendirildiği gerekçesiyle, temyiz edilen kararı bütün hükümleriyle onamıştır.

13. Yargıtayın kararı, 3 Ekim 2008 tarihinde, başvurana tebliğ edilmiştir.

14. Başvuran, bu karara ilişkin düzeltme başvurusunda bulunmamıştır.

B. İlgili İç Hukuk Kuralları ve Uygulaması

15. Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesinin 1. fıkrası uyarınca:

“B. Mülkiyetin Kazanılması

(...)

II. Mülkiyeti Kazanım Yolları

(...)

Tapu kütüğünde kayıtlı olmayan bir taşınmazı davasız ve aralıksız olarak yirmi yıl süreyle ve malik sıfatıyla zilyetliğinde bulunduran kişi, o taşınmazın tamamı, bir parçası veya bir payı üzerindeki mülkiyet hakkının tapu kütüğüne [tesciline] karar verilmesini isteyebilir.”

ŞİKÂYETLER

16. Başvuran, kendi ifadesine göre, murisinin (*de cuius*) zilyetliğine sahip olduğu taşınmazın kendisi adına tescilin reddedilmesinin, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında mülkiyete saygı hakkına ihlal teşkil ettiğini iddia etmektedir. Başvuran, ulusal mahkemelerin bitişik taşınmaz parsellerinin malikleri lehinde bir karar vermelerinden şikâyet ederek, kendi ifadesine göre, bu durumun Sözleşme'nin 6. maddesini de ihlal ettiğini belirtmektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'YE EK 1 NO.LU PROTOKOL'ÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

17. Başvuran, davaya ilişkin koşulların Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ihlal ettiğini ileri sürmektedir.

18. Hükümet, bu iddiayı kabul etmemektedir. Hükümet öncelikle, başvuranın mülkiyete saygı hakkına dayanan şikâyetinin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında, Sözleşme hükümleriyle konu bakımından (*ratione materiae*) bağdaşmadığını ileri sürmektedir. Hükümet özellikle, başvuranın, sahibi olduğunu iddia ettiği taşınmazla ilgili olarak, kendisi ya da murisi (*de cuius*) adına bir tapuya sahip olmadığını ve iddialarını yalnızca kazandırıcı zaman aşımına dayandığını belirtmektedir. Oysa Hükümete göre, ulusal mahkemeler, başvuranın kazandırıcı zaman aşımı yoluyla söz konusu mülkün sahibi olmak için yasal koşulları yerine getirmediği kanısına varmışlardır. Hükümet bu bağlamda, başvuranın, diğerlerinin yanı sıra, 1937 tarihli vergi kaydına dayandığını, ancak Yargıtayın içtihadına göre, vergi kaydının tek başına ilgiliye mülk sahibi olma hakkını vermediğini eklemektedir; yine zilyetliğe ilişkin diğer koşulların yerine getirilmesi de gerekmektedir. Hükümet, somut olayda bu türden bir durumun söz konusu olmadığı kanısına varmaktadır. Ayrıca Hükümet, ihtilaf konusu mülkün, başvuran tarafından yerel mahkemelere başvuru yapıldığı tarihte, yirmi yıldan beri Karakaya gölü nedeniyle daha önce su altında kaldığı ve dolayısıyla, bu mülkün kullanımının her halükârda uygulamada imkânsız olduğu hususunu Mahkemenin dikkatine sunmaktadır. Bu nedenle, Hükümet, murisinin (*de cuius*) Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesinin öngördüğü koşulların tamamını yerine getirdiğini ulusal mahkemeler önünde kanıtlayamayan başvuranın, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında mülkiyet

hakkının tanınması yönünde meşru bir beklentiye sahip olamayacağı kanaatine varmaktadır. Hükümet, bu bağlamda *Sarısoy ve diğerleri/Türkiye* ((k.k.), No. 21303/07, 14 Ekim 2014) ve *Basa/Türkiye* (No. 18740/05 ve 19507/05, 15 Ocak 2019) davalarına atıfta bulunmaktadır. Öte yandan, Hükümet, yerel bir mahkeme tarafından yapıldığı iddia edilen fiili ya da hukuki hataları inceleme görevinin Mahkemeye ait olmadığını veya Mahkemenin fiili unsurlara ya da uygulanabilir kanunlara ilişkin kendi değerlendirmesini ulusal mahkemelerin değerlendirmelerinin yerine koymakla görevli olmadığını ifade etmektedir. Hükümet, ulusal mahkemelerin kendilerine sunulan bütün delilleri bağımsız bir şekilde değerlendirdikleri ve başvuranın talebini reddettikleri kanaatindedir. Hükümetin görüşüne göre, bu karar keyfi bir unsur içermemektedir. Sonuç olarak, Hükümet, Mahkemeyi şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar vermeye davet etmektedir.

19. Başvuran, kazandırıcı zaman aşımı yoluyla ihtilaf konusu taşınmazın sahibi olmak için gereken bütün koşulları yerine getirdiğini ileri sürmektedir. Başvuran, bu taşınmazla ilgili olarak murisi (*de cuius*) Hasan Özbilge adına 1937 tarihli bir vergi kaydının bulunduğunu ve murisinin bu taşınmazı, göl nedeniyle su altında kalıncaya kadar arazi olarak kırk yıldan fazla bir süre boyunca ekip biçtiğini ileri sürmektedir. Başvuran, bu hususun köy muhtarı ve yerel bilirkişiler tarafından imzalanan 28 Ağustos 1976 tarihli bir belgede belirtildiğini ifade etmektedir. Başvurana göre, bilirkişi raporları aynı zamanda, söz konusu taşınmazın murisi (*de cuius*) tarafından arazi olarak kullanıldığını doğrulamıştır.

20. Mahkeme, bir başvuranın yalnızca, şikâyet ettiği kararların Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında "mülkleriyle" ilgili olması nedeniyle bu hükmün ihlal edildiğini iddia edebileceğini hatırlatmaktadır (*Kopecký/Slovakya* [BD], No. 44912/98, § 35, (c), AİHM 2004-IX, ve *Radomilja ve diğerleri/Hırvatistan* [BD], No. 37685/10 ve 22768/12, § 142, 20 Mart 2018).

21. Her ne kadar, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi mülk edinme hakkını güvence altına almasa da (yukarıda anılan *Kopecký* kararı, § 35, (a)), “mülk” kavramı, hem mevcut mülkleri, hem de malvarlığı değerleri olarak kabul edilmesi için yeterli bir şekilde kanıtlanan alacakları kapsayabilmektedir (yukarıda anılan *Kopecký* kararı, § 42, ve yukarıda anılan *Radomilja ve diğerleri* kararı, § 142).

22. Mahkeme ardından, usulüne uygun olarak kaydedilen bir tapunun, uygulanabilir iç hukuk uyarınca, söz konusu mülk üzerinde mülkiyet hakkının varlığının kanıtını teşkil edebileceğini hatırlatmaktadır (Türk hukukuna ilişkin olarak, bk., *Riemer ve diğerleri/Türkiye*, No. 18257/04, § 36, 10 Mart 2009, *Doğancan/Türkiye* (k.k.), No. 17934/10, § 22, 15 Ekim 2013, ve *Dönmez ve diğerleri/Türkiye* (k.k.), No. 19258/07, § 71, 30 Ocak 2018).

23. İlgili malvarlığı menfaati alacak niteliğinde olması halinde, söz konusu menfaat, yalnızca iç hukukta yeterli bir dayanağının olması durumunda, örnek olarak, yerel mahkemelerin yerleşik bir içtihadıyla doğrulanması, yani alacağın istenilebilir olması için yeterli bir şekilde kanıtlanması halinde, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesiyle korunan bir malvarlığı değeri olarak değerlendirilebilmektedir (yukarıda anılan *Kopecký* kararı, §§ 49 ve 52, *Centro Europa 7 S.r.l. ve Di Stefano/İtalya* [BD], No. 38433/09, § 173, AİHM 2012, ve yukarıda belirtilen *Radomilja ve diğerleri* kararı, § 142).

24. Bu bağlamda, başvuranın en azından somutlaştırabileceği, yani mülkiyet hakkından etkin bir şekilde yararlanması yönünde “meşru bir beklentiye” sahip olduğunu iddia edebileceği alacaklar, malvarlığı değerlerini oluşturabilmektedir (diğer kararlar arasında, bk., *Malhous/Çek Cumhuriyeti* (k.k.) [BD], No. 33071/96, AİHM 2000-XII, *Gratzinger ve Gratzingerova/Çek Cumhuriyeti* (k.k.) [BD], No. 39794/98, § 69, AİHM 2002-VII, ve yukarıda anılan *Kopecký* kararı, § 35, (c)).

25. Bununla birlikte, meşru bir beklentinin bağımsız bir varlığı bulunmamaktadır: Bu beklenti, ulusal hukukta yeterli bir hukuki dayanağa sahip olan bir malvarlığı menfaatine bağlı olmalıdır (yukarıda anılan *Kopecký* kararı, §§ 45-53, ve yukarıda anılan *Radomilja ve diğerleri* kararı, § 143).

26. Ayrıca bir başvuranın, ilke olarak, iç hukukun hangi şekilde yorumlanması ve uygulanması gerektiği hakkında bir tartışma söz konusu olduğunda ve başvuran tarafından bu bağlamda ileri sürülen iddialar ulusal mahkemeler tarafından kesin olarak reddedildiğinde, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi uyarınca malvarlığı değeri olarak değerlendirilen yeterince kesin bir alacağa sahip olduğu kabul edilemez (örnek olarak, bk., yukarıda anılan *Kopecký* kararı, § 50, ve yukarıda anılan *Centro Europa 7 s.r.l. ve Di Stefano* kararı, § 173 ; yukarıda anılan *Radomilja ve diğerleri* kararıyla kıyaslayınız, § 149).

27. Mevcut davada, Mahkeme, başvuranın murisinin (*de cuius*) söz konusu taşınmazı işgal etse bile, bir tapuya sahip olmaması nedeniyle yine de bu mülkün sahibi olmadığını ve tapunun tek başına mülkiyet hakkının varlığına dair tartışılmaz kanıt teşkil ettiğini gözlemlemektedir (*Sarısoy ve diğerleri/Türkiye* (k.k.), No. 21303/07, § 30, 14 Ekim 2014).

28. Nitekim ilgilinin mülkiyet iddiaları, bir tapuya değil, kazandırıcı zaman aşımı kurallarına dayanmaktaydı. Başvuran, ulusal mahkemeler önünde davasını açarak, kendi ifadesine göre, murisinin (*de cuius*), yirmi yıldan fazla bir süreden beri sahip olduğu ihtilaf konusu mülkün mülkiyetini elde etmeyi ümit etmiştir. Başvuran, tapu kütüğünde kayıtlı olmayan bir taşınmazı davasız ve aralıksız olarak yirmi yıl süreyle ve malik sıfatıyla zilyetliğinde bulunduran kişinin, bu taşınmazın kendisi adına tapu siciline tescilini talep edebileceğini öngören, Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesine dayanmıştır (yukarıda 15. paragraf). Bu bakımdan, başvuranın Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin korumasını talep ettiği

“zilyetlik”, mevcut bir mülkten ziyade bir alacak niteliğindedir (yukarıda anılan *Basa* kararı, § 95).

29. Bununla birlikte, yerel mahkemelerin başvuranın lehine karar vermeleri yönündeki beklenti, Sözleşme’ye Ek 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesi anlamında bir “meşru beklenti” şekli olarak değerlendirilemez (yukarıda anılan *Doğancan* kararı, § 23). Mahkemenin birçok defa belirttiği üzere, her ne kadar anlaşılabilir olsa da, basit bir beklenti ile daha somut nitelikte olması ve yasal bir hükme dayanması veya iç hukukta sağlam bir içtihadî dayanağa sahip olması gereken meşru bir beklenti arasında bir farklılık bulunmaktadır (yukarıda anılan *Kopecký* kararı, § 52, ve *Bozcaada Kimisis Teodoku Rum Ortodoks Kilisesi Vakfı/Türkiye* (k.k.), No. 22522/03, 9 Aralık 2008).

30. Mahkeme, taşınmazın tapu siciline tescili talebine ilişkin yargılama sırasında, başvuranın davayı kazanamadığını kaydetmektedir. Ulusal mahkemeler, başvuranın, murisinin (*de cujus*) kazandırıcı zaman aşımı yoluyla bu taşınmazı kazanmak için gereken koşulları yerine getirdiğini kanıtlamadığı kanısına varmışlardır (yukarıda 10. paragraf).

31. Mahkeme, 28 Ocak 1987 tarihinde, Kadastro Mahkemesinin ihtilaf konusu taşınmazın Karakaya gölü nedeniyle su altında kaldığını tespit ettiğini gözlemlemektedir. On dokuz yıldan fazla bir süre sonra, murisinin (*de cujus*) taşınmaz su altında kalıncaya dek kırk yıldan fazla bir süre boyunca taşınmazı arazi olarak ekip biçtiğini ve bu koşullarda mülkiyetin kendisine ait olması gerektiğini ileri süren başvuran, ulusal mahkemelere başvurarak, mülkiyet ve zilyetliğin tespiti ile taşınmazın tesciline yönelik dava açmıştır. Ulusal mahkemeler, ilgilinin talebini reddetmek için özellikle, Türk Medeni Kanunu’nun 713. maddesinde öngörülen kazandırıcı zaman aşımı yoluyla mülkiyet beyanına neden olabilecek zilyetliğin, toplanan delillerle ve bilhassa söz konusu mülk su altında kalmadan önce toplanan somut delil unsurlarıyla kanıtlanmadığı kanısına varmışlardır.

32. Mahkeme, başvuranın bu taşınmazların mülkiyetine ilişkin iç hukukta bir tartışmanın olmasından şikâyet ettiğini ve kendisiyle aynı durumda bulunan komşularından bazılarının davayı kazandıklarını ileri sürdüğünü tespit etmektedir. Oysa iç hukukun hangi şekilde yorumlanması ve uygulanması gerektiği hakkında bir tartışmanın bulunması ve başvuran tarafından bu bağlamda geliştirilen iddiaların ulusal mahkemeler tarafından kesin olarak reddedilmesi halinde, “meşru bir beklentinin” bulunduğu sonucuna varılamaz (bk., yukarıda anılan *Kopecký* kararı, § 50, yukarıda anılan *Basa* kararı, § 89, ve, ulusal mevzuatın yorumlanmasına ilişkin olarak, *Károly Nagy/Macaristan* [BD], No. 56665/09, § 62, 14 Eylül 2017).

33. Bu hususla ilgili olarak, başvuran, toplanan delil unsurları ve özellikle söz konusu mülke ilişkin 1937 tarihli vergi kaydı ve murisi (*de cujus*) tarafından bu mülkün sürekli olarak kullanılması bakımından, taşınmazın sahibi olmak için gereken yasal koşulları yerine getirdiğini ifade etmektedir. Oysa Hükümetin belirttiği üzere, bir vergi kaydı, kazandırıcı zaman aşımı koşullarını yerine getirmek için tek başına yeterli olmamaktadır. Zilyetliğe ilişkin bütün yasal koşullar yerine getirilmelidir ve bu koşulların yerine getirilip getirilmediğini değerlendirme görevi ulusal mahkemelere aittir (*İpseftel/Türkiye* (k.k.), 20462/04 ve 21405/04, §§ 32 ve 37, 25 Nisan 2017).

34. Bu bağlamda, Mahkeme, ulusal kanunun yorumlanması hususunda ulusal mahkemelerin yerine geçmekle görevli olmadığını; ulusal mevzuatı yorumlama görevinin öncelikle ulusal makamlara ve bilhassa mahkemelere ve yüksek yargılama organlarına ait olduğunu hatırlatmaktadır (16 Aralık 1997 tarihli *Tejedor García/İspanya* kararı, § 31, *Karar ve Hükümlerin Derlemesi* 1997-VIII). Mahkeme, ulusal mahkemelerin değerlendirmesinde keyfi veya açıkça mantıksız olan herhangi bir unsurun bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla, başvuranın iddialarını reddeden ve başvuranın yasal olarak, kazandırıcı zaman aşımından yararlanamayacağı kanısına

varan söz konusu mahkemelerin ulaştığı sonuçlardan uzaklaşmaya imkân veren herhangi bir unsur bulunmamaktadır.

35. Sonuç olarak, mülkiyete saygı hakkına ilişkin şikâyet, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında Sözleşme hükümleriyle konu bakımından (*rationae materiae*) bağdaşmamaktadır ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 4. fıkrası uyarınca reddedilmelidir.

II. SÖZLEŞME'NİN 6. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

36. Başvuran, kendi durumuna benzer olarak değerlendirdiği durumlarda, bitişik taşınmaz parsellerinin mülkiyetine sahip olduğunu iddia eden kişilerin davayı kazandıklarını ve kazandırıcı zaman aşımı yoluyla mülk sahibi olduklarını iddia etmektedir. Başvuran, bu türden koşullarda davasının reddedilmesinin, Sözleşme'nin 6. maddesini ihlal ettiğini ifade etmektedir.

37. Hükümet, bu iddiayı kabul etmemektedir. Hükümet, başvuranın davasının Sözleşme'nin 6. maddesi anlamında hakkaniyete uygun olarak görüldüğünü ve ilgili tarafından dile getirilen iddianın aksine, Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesinde öngörülen kazandırıcı zaman aşımı koşullarının tamamını yerine getirdiklerini kanıtlayamayan davacıların taleplerinin, bilirkişi raporlarıyla ortaya konulan delil unsurlarına ve Yargıtayın içtihadına dayanan ulusal mahkemeler tarafından reddedildiğini ileri sürmektedir. Hükümet bu bağlamda, Yargıtayın içtihatlarında, göl suları altında kalan taşınmazların ilke olarak tapu siciline tescil edilemeyeceği ve yalnızca kanun tarafından öngörülen koşulların yerine getirilmesi halinde mülkiyetin kazanılabileceği kanısına vardığını belirtmektedir. Hükümete göre, zilyetliğe ilişkin delillerin ilke olarak, söz konusu mülkün suya batmasından önceki bir tarihe dayanması gerekmektedir ve mülkün suya batmasının ardından toplanan deliller davayı

kazanmak için tek başına yeterli değildi. Hükümet, vergi kayıtlarının da tek başına yeterli olmadığını ve bu kayıtlara, zilyetliğe ilişkin diğer delil unsurlarının eşlik etmesi gerektiğini eklemektedir.

38. Başvuran, iddialarını yinelemekle yetinmektedir. Başvuran, söz konusu mülkün sahibi olmak için Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesiyle öngörülen koşulların tamamını yerine getirdiğini belirtmekte ve ulusal içtihadta bir çelişkinin bulunmasından şikâyet etmektedir.

39. Bu konuya ilişkin düzenlenen genel ilkelerle ilgili olarak, Mahkeme, *Nejdet Şahin ve Perihan Şahin/Türkiye* ([BD], No. 13279/05, §§ 49-58 ve 61, 20 Ekim 2011) kararına atıfta bulunmaktadır.

40. Mahkeme, başvuranın şikâyetçi olduğu çelişkinin, maddi hukukun ve bundan doğan içtihadın uygulanmasında değil, esasen ulusal mahkemeler tarafından yapılan fiili durumlara ilişkin incelemede bulunduğu anlaşıldığını belirtmektedir. Mahkeme, kazandırıcı zaman aşımı koşullarının ulusal mahkemeler tarafından duruma göre değerlendirildiğini kaydetmekte ve başvuranın davasının somut olayda mülkiyetin tanınmasına yönelik dava açan diğer kişilerin davasına bütün açılardan benzer olarak değerlendirilemeyeceğini ifade etmektedir.

41. Yukarıda belirtilenleri dikkate alarak, Mahkeme, ihtilaf konusu davanın benzer durumlarda izlenen adli uygulamadan bir farklılık göstermediği, ancak gözlemlenebilir çözüm farklılıklarının, daha ziyade, kanunun her davanın özel olgusal koşullarına uygulanması hususuyla ilgili olduğu kanaatine varmaktadır (bk., bu davaya uygulanabildiği ölçüde (*mutatis mutandis*), *Uçar/Türkiye* (k.k.), No. 12960/05, 29 Eylül 2009, ve *Hüseyin Aşam/Türkiye ve diğer 7 başvuru*, No. 51208/10 ve devamı, § 21, 8 Ekim 2013).

42. Mahkeme son olarak, başvuranın çekişmeli bir yargılamadan yararlandığını, kendisi lehine delilleri sunabildiğini ve davasını özgürce savunabildiğini ve ilgilinin iddialarının davanın esası hakkında karar vermeden önce bilirkişi incelemesi yapılmasına karar veren ulusal

mahkemeler tarafından usulüne uygun olarak incelendiğini tespit etmektedir. Mahkeme bu bağlamda, başvuran hakkında yapılan yargılamada verilen mahkeme kararlarının usulüne uygun olarak gerekçelendirildiğini ve ulusal mahkemelerin kendi incelemelerine sunulan koşul hakkında yaptıkları yorumlamanın, keyfi, mantıksız veya yargılamanın adilliğine zarar verecek nitelikte olduğunun kabul edilemeyeceğini, ancak bu yorumlamanın yalnızca iç hukukun uygulanmasına ilişkin özel koşullar kapsamına girdiğini vurgulamaktadır.

43. Yukarıda belirtilen hususları göz önünde bulundurarak, Mahkeme, mevcut davada yürütülen yargılamanın Sözleşme'nin 6. maddesi anlamında hakkaniyete uygun olduğu kanısına varmaktadır. Dolayısıyla Mahkeme, bu şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğu ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının (a) bendi ve 4. fıkrası uyarınca reddedilmesi gerektiği kanaatine varmaktadır.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna

karar vermiştir.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, 19 Mart 2020 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Egidijus Kūris
Başkan